

DESTÍ DELS DIFUNTS

Trenta-dosè durant l'any © Mots per a la família - Jordi Castellet

Per la resurrecció de Crist, els seus deixebles creiem que, en morir, no desapareixem definitivament: la mort no és l'última paraula sobre la vida. El relat de la resistència dels germans macabeus davant dels opressors (2Mac 7,1-14) és el d'un col·lectiu que es va revoltar contra el poder invasor dels grecs pagans, pels volts del segle II aC. No varen acceptar, de cap manera, la nova religió i els nous costums que els imposaven de fora. Molts foren perseguits, torturats i assassinats, volent guardar la seva consciència lliure d'imposició.

Aquest passatge de l'Esriptura ens recorda, sense anar gaire lluny, la persecució religiosa que hi va haver a casa nostra els anys 1930, especialment el 31, el 34 i, sobretot, en 1936, on per a poder fer la revolució marxista, molts creien que calia eliminar físicament aquells que eren portadors i transmissors de la fe i promotors de la religió cristiana. Ens ho recorden les creus que hi ha als marges de la carretera de Sant Boi, a l'entrada de Casanoves o la placa que es custodia al cementiri de Vinyoles. Els beats, sis germans de La Salle, així com vuit preveres i un germà de la Sagrada Família que tenen relació amb els pobles i les parròquies de Sant Hipòlit, Vinyoles i Orís, que varen ser cruelment assassinats pels revolucionaris d'aquell temps. Dels botxins no en sabem els noms, ni els volem saber. En canvi, sí que beatifiquem i eternitzem aquells que varen morir cruelment a les mans dels violents. El diumenge 11 de novembre de 2009, tota la diòcesi de Vic va ser convocada a la catedral per celebrar la beatificació dels màrtirs de la persecució religiosa de 1936.

Els no varen estimar tant la vida, biològica, en aquest món, sinó que varen preferir-la guardar per a la vida eterna. Abans que renegar de la fe, es van donar als seus assassins, no sense abans invocar el perdó de Déu i encomanar-se a Crist Rei.^{2Mac 7,1-14} El passatge dels Macabeus recorda que, per damunt de tot, ens trobarem amb Déu i que a ell presentarem la nostra vida, en definitiva. Serem jutjats per aquell que ens ha creat a la seva imatge i semblança. Si Déu és un jutge bo, confiem sobretot en la seva justícia definitiva. En canvi, convindrà tenir present que la vida actual no és la definitiva. Mentre peregrinem en aquest món, ens hem de guanyar la vida eterna, posant la nostra fe en Jesucrist mort i ressuscitat que, des del nostre baptisme, ressuscita en nosaltres.

Hem estat creats per a la vida, no per a la



mort, en una constant renovació. L'analogia de la vida biològica pot servir per entendre que aquesta vida present, la que ja disposem des que arribem a aquest món, és el més gran miracle que Déu ha fet (Lc 20,27-38). De fet, per molt que els científics busquen traces de vida en l'univers, no en troben. Molt menys en trobaran en el nivell de desenvolupament que hi ha en aquest planeta. Un fet innegable que ens vol

assenyalar de quina manera, tot en l'univers, en les galàxies, en el Sistema Solar, ha estat pensat, dissenyat per Déu, perquè en aquest petit planeta, en aquesta bola de pols que és el nostre planeta Terra, hi hagués vida i hi hagués vida humana; el que s'anomena com a principi antròpic. Déu s'ha creat la humanitat, atorgant-li les lleis de la seva evolució i biologia, per estimar-la, per a compartir amb ell l'eternitat, l'amor, el perdó i la pau.

De fet, quan celebrem la missa, ens situem en una connexió còsmica, com diria Teilhard de Chardin (+1955), oi tant! Hom recorda els difunts, no com qui es recorda d'algú que ja no hi és, que ha desaparegut i prou, sinó que fem present entre nosaltres la seva vida, la seva persona. Per als cristians, els difunts no desapareixen per sempre, no es dilueixen en el no res, sinó que resten cridats a la vida mateixa de Déu, a la vida eterna. Per això els tenim presents entre els vius. No tant perquè s'ho hagin merescut, perquè de fet la humanitat no s'ho mereix a causa del pecat, sinó perquè Déu té una voluntat salvífica universal.

Fins i tot, des del punt de vista de la ciència, s'afirma que les persones canviem de cos cada vuit anys. Aquesta veritat es coneix, en especial, en els més joves, que encara evolucionen més de pressa. Canvis que poden ser observats en cadascú. Pensem per un moment com érem fa vuit anys: les nostres experiències, conviccions, manera de ser, valors, i com acabarem essent d'aquí un temps: totalment renovats. Tots els elements químics del nostre cos s'hauran renovat, serem uns altres. «Jo soc un altre» deia Rimbaud (+1891).

Doncs si el cos canvia i evoluciona l'ànima, aleshores no ha de resultar tan difícil comprendre de quina manera tot el nostre ésser pot ser transformat per l'obra renovadora de Déu, que ve a atorgar la joventut eterna a tots els que esperin en ell.